

УЧЕНИЧЕСКИ МИКРО

Издание на СОУ „Т. Бекърски“

ВЕСТНИК МЕГАС

Брой 6, Година 2000, Цена —/—

Една година ученически вестник-всеки е толкова голям, колкото поиска...

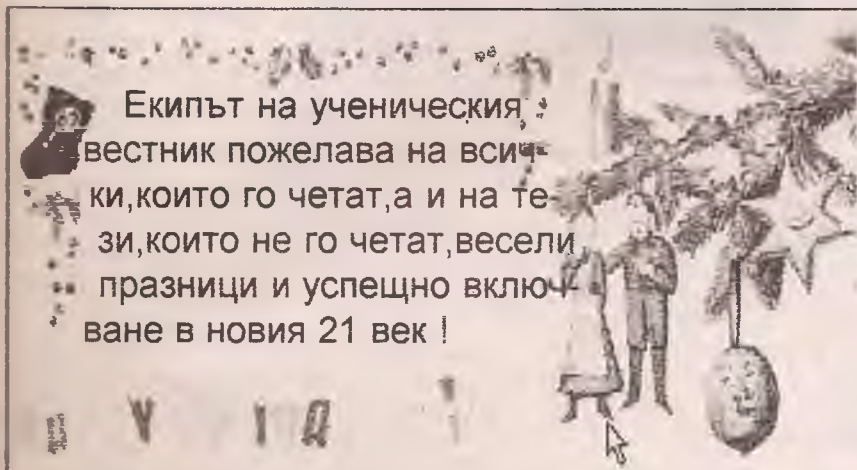
Здравей читателю,

Вестникът, който държиш в ръцете си този месец навършва една година. Чудиш се как в това не просто прагматично, а направо цинично време все още сме в състояние да оцеляваме. Трябва да ти признаем, че и ние самите се чудим. Във век на информация и абсурди, когато на страниците на един и същи вестник можеш да прочетеш едновременно как Катрин Зита Джоунс облича 200 000 долара във вид на сватбена рокля и как “две деца умират от студ и глад в българско сиропиталище”, едва ли можем да те впечатлим с нещо.

При цялото изобилие от лъскави издания, пълни с хороскопи, готварски рецепти и съвети как как да подобриш сексуалната си потенциалност, ти приличаш на преситен от ядене човек, па когато тикат поредната порция храна и искат от него да я погълне и смеле цялата. Разбира се, ти имаш избор. Можеш и да я откажеш, а можеш и да се изкушиш и да опиташ вкуса и. Хубаво е да знаеш, че си свободен да харесваш и да не харесваш, да приемаш и да отхвърляш. И въпреки че в повечето случаи се чувстваме толкова микроскопични в огромния и глобализиращ се свят, у нас намира неудържимото желание да намерим своето достойно място в него (особено след като унизителният Шенген падна).

Но да оставим настрана европейската реторика, защото приближава Коледа... А това ни напомня за задушевната семейна атмосфера в къщи на Бъдни вечер и умопомрачителното тъпкане със свинско на следващия ден, за детски хорчета с ангелски гласчета, припяващи “Тиха нощ, свята нощ”, за масовата истерия, обзела втурналите се да пазаруват (АКО ИМА С КАКВО) хора и търговците, които само чакат да пробутат сума ти боклуци, които иначе с презригелно сумтене отминаваме. Напомня ни за Дядо Коледа, който незнаяно защо носи старите обувки на баща ми и за изкуствената елха, която мама всяка година украсява, защото е по-екологично, а и не падат иглички. Изобщо мили празници, покъртително идилична родна картичка, в която естетиката на грозотата и кича лъсва с особена сила. И все пак - КОЛЕДА Е ! и надеждата за нещо по-добро в нас умира последна. Така че “Free your mind” дето се вика и празнувай пордното ново начало в живота си!

P.S. Между впрочем от всичко, свързано с Коледата най-много ме вълнуват бабините лозови сарми с ориз и баншката с тикви.

Екипът на ученическият вестник пожелава на всички, които го четат, а и на тези, които не го четат, весели празници и успешно включване в новия 21 век!

Ах, тези празници...
За да сте в дух с вълкето
и защото живеете в пъстри и многоцветен свят
Залпайте над Фигурите с вълкето!

“Поздравяем с Новим Годом!
Желаем Вам всех земных благ
в новом тысячелетии!” КВН

Joyeux Noel!

*Que la Nouvelle 2001 soit pour tous
les eleves et professeurs plein de succes,
surprises agreables et beaucoup d amour!*

Froehliche Weihnachten und einen
guten Rutsch ins neue Jahr, wuenschen euch
die Deutschkursisten aus den Klassen V b+d und
VI b+g.

Best wishes for Merry Cristmas
and Happy New Year!

I saw Mommy kissing Santa Claus

I saw Mommy tickle Santa Claus

Underneath the mistletoe last night

She didn't see me creep

Down the stairs to have a peep;

She thought that I was tucked up

in my bedroom fast asleep.

Then, I saw Mommy tickle Santa Claus

Underneath his beard so snowy white;

Oh, what a laugh it would have been

If Daddy had only seen

Mommy kissing Santa Claus last night.

Лица на показ

Продавач на надежда...

Но не по Джани Родари...

В този брой ще ви представя една жена, за която с основание мога да твърдя, че ако всички българи бяха като нея, европейските страни щяха да са тези, които да искат да се приобщят към България, а не обратното. Направихме този избор в навечерието на Коледа, защото в малкото и кокетно магазинче, в което леля Дочка с любов и усет създава свой свят, се чувстваш наистина като в коледна приказка. Като истински продавач на надежда и красота, тя притежава нещо, което всеки човек, поради човешката си същност, би трябвало да притежава, а именно - любов-онази непреходна сила, която свързва всичко в хармонично цяло, която крепи целия свят. Тя притежава стремежа да ражда красота и в телесно, и в духовно отношение. Защото няма това не е едно от качествата на човешката ни природа, което ни отличава от животните. Нима този стремеж към хармонията не ни кара да летим и да докосваме, макар и с върха на пръстите си божествените висини. В крещящо грозната и нехармонична жизнена среда, в която сме потопени, леля Дочка не само не е поругала, потъпкала и омърсила естетиката, подобно на нас, а нещо повече все още не я е свалила от пиедестала, където и е мястото. Тя твори красота в малкия си магазин, но не с малко желание. Та нима това не е единственото място-островче в града ни, където кичът, мърсотията и изкривената сензитивност не ни избождат очите. Когато я попитахме защо е създала именно този магазин, тя отговори, че винаги се е занимавала с това-да създава красота (била е детска учителка) и винаги ще го прави. Между впрочем, когато я гледам какъв усет и майсторлък влага, в това което излиза изпод ръцете ѝ, чудя се има ли нещо, което тази жена да не може (самата тя си спомня, че като малка дори комини е чистила). Освен че е невероятно умейтна, леля Дочка е естет до мозъка на костите си. Дори не иска да вижда сивата, грозна и мръсна улица през прозореца и ако има как би му сложила щори. Казва, че ако всеки гражданин на Тетевен направи сам по нещо хубаво, макар и малко, за града, обликът му ще бъде коренно различен. Но уви! Малко са тези, на които им пука дали живеят в кочина или не. Тя е педант по отношение на красотата, стреми се винаги към перфектното, съвършеното. Разбира се, когато живееш в България си обречен на мъчение, ако си истински ценител на красивото. И леля Дочка всеки ден се сблъсква с гротескни представи за красиво. Та може ли едно икономическо положение, каквото и да било то, да ни накара да се принизим до положението на варвари. Да те накара да мърсиш и да загрозяваш това, което вече е създадено красиво и съвършено. Да унизяваш хармонията на природата, природата, която ни дава живот, и да я нагаждаш към абсурдната си същност. Нека не бъдем от тези, чието съзнание е определено от общественото битие. В такъв случай бихме били в момента просто материализирана, кривообразна идея за човек. Нека и ние да изберем достойната алтернатива, да се борим срещу абсурда си. Има хора, които ни показват как.

Христина XI а

Национална конференция "Посланията на Йовков" и нашето участие в нея

На 21 и 22 ноември в Добрич се състояха тържества, посветени на 120 годишнината от рождението на Йордан Йовков. Част от тях беше и Националната научна конференция "Посланията на Йовков", която се провежда на всеки пет години от 1970 година насам. Нови гледни точки върху многопластовото творчество на Йовков представиха 70 учени от цялата страна. Само 45 от тях ще бъдат отпечатани в специален сборник. За наше задоволство и гордост една от тях е изследването на Димчо Диков "Колизии между езичество и християнство в "Серафим" на Йордан Йовков ("Женско сърце" и др. разкази). То е резултат от дългогодишни търсения и хвърля нов поглед върху светоусещането на големия български писател. То е израз и на философската нагласа на Д. Диков и трайния му интерес към Средновековната култура (самият той е ученик на университетския преподавател Цочо Бояджиев). Интересен факт е, че ние присъствахме там и с уникални кадри, заснети в Черни вит от местната кабелна телевизия на бяла лястовица - символ на Йовковото творчество.

Щастлива случайност

В ранната утрин на 24 ноември се проведе екскурзия до Рилския манастир. Пътувахме два класа - шести "п" и шести "д" с класни ръководители г-н Филипов и г-н Мръвков. С весело настроение всички ученици пристигнаха в полите на Рила планина и Рилския манастир - единствен по рода си на Балканския полуостров. Но се случи нещо още по забележително. Там бяха царица Маргарита, синът ѝ Константин Видински и неговата съпруга Мария Гарсия. Срещата беше случайна. Всички бяхме горди и развълнувани. Когато се доближихме до царицата, тя започна да говори на български и ни попита за първи път ли сме в Рилския манастир. След това получихме и автографи. За да увековечим този велик момент ние направихме снимки. Наш фотограф беше Васил Димитров от шести "д" клас. Всички ние ще запомним тази екскурзия. С големи благодарности на г-н Филипов и г-н Мръвков.

Мария Вановска VI д

ЕКОПОСОКИ

ПОГЛЕДНИ ГНИЕЩИЯ БОКЛУК, КОЙТО СИ НАПРАВИЛ-ТОВА СИ ТИ, НЕ ОБРАЗЪТ В ОГЛЕДАЛОТО

Може би всеки от вас си спомня, че преди няколко години по Канал 1 непрекъснато повтаряха един кадър, който показваше капещ кран, а призивът към всички хора гласеше "ПЕСТЕТЕ ВОДАТА"

Сега, няколко години по-късно, проблемът с водата е отново наболял, особено в някои части на страната ни, една от които е Предбалканът, където попада и Тетевен.

Всички ние сме недоволни заради режима на водата. Това разбира се е естествено-на фона на цялата ни материална задоволеност, на цялата царяща около нас чистота и блясък, най-малкото, което ни трябваше е режим на водата, който докара след себе си болести и мърсотия. Но преди да започнете да хулите въдушевено времето, ВИК, ХЕИ и пр. абривнатури или когото там хулите, си излейте една чаша студена вода на главата, засрамете се и спрете. Защото не някой друг, а именно ние сме виновни за този проблем, ние предизвикахме глобалното затопляне, ние непрекъснато разшичаваме и замърсяваме водите и никой не се интересува от последиците. Самите ние не уважаваме това, което гарантира живота ни-природата, нещо повече - ние го убиваме. Отворете си очите и ушите най-накрая: НИЕ ИЗВЪРШВАМЕ УБИЙСТВО. На всякакви растения и живи твари и което е най-абсурдното, ние ИЗВЪРШВАМЕ САМОУБИЙСТВО. Нима не ви е срам и страх от това, че сме абсурдни? Ако кажете "не, не ни е срам," ще докажете веднъж завинаги и то категорично това твърдение. Но ако на нас ни харесва абсурда и ако приемаме за нормално самоубийството, нека поне не приемаме за нормално убийството. Явно от човека не може да се очаква благодарност, той очевидно и недвусмислено показва, че не е благодарен на природата, за това, че живее. Но поне да не убиваме животните, рибите и другите водни обитатели в случая. Естествено поведението ни докара и очакваните последици-няма достатъчно вода за нуждите на населението, нямаше вода, с която да се угасят пожарите, в които се гърчеха и погиваха дърветата-живи същества, дърветата, които ни дават свежия въздух, единствената чистота, която имаме в нашия град, дърветата, които ни даряват живот. И тогава отново ги гледахме безучастно, и лицемерно обвинявахме някой друг, без дори да се замислим, без дори да искаме да се замислим за първопричината-ние, аз и ти. АЗ УБИХ ДЪРВЕТАТА, ТИ УБИ ДЪРВЕТАТА, НИЕ ПРОДЪЛЖАВАМЕ ДА УБИВАМЕ ВСИЧКО ЖИВО. А почувствахме ли се гузни? Колко доброволци предпочетоха да помогнат на гората, значи на себе си, от това да пият кафе, да се шляят, да гледат като хипнотизирани латиноамерикански сериали, в които сигурно търсят доброто и се надяват накрая то да победи, вместо да го търсят в себе си и да се борят на негова страна. Да се чудят какво да правят в тъпия, скучен град-та кой го прави тъп?

Повечето от нас обичат да се успокояват с жестоките думи "аз не мога да пречистя Земята, тя е толкова замърсена" и в същото време изхвърлят найлонов отпадък на земята. ПРЕСТАНЕТЕ!!! Това е гадно, подло, отвратително! Това единствено показва колко сме жестоки, безчувствени и мързеливи. Това единствено показва, че нямаме никаква култура, никакво чувство за отговорност. Ние сме НЕЧИСТОПЛЪТНИ, МРЪСНИ, ГРОЗНИ И ВОНЯЩИ, както е един контейнер с боклук, пълен с разлагащи се трупове на животни и пр. Защото това са нашите отпадъци, така си ги прибираме ние, оставяме ги наред улицата, да ни ухаят и красят. То е същото като едно улично куче да дойде да си свърши работата на масата в кухнята ти, а дори неговият боклук не е опасен за природата. Да, точно така е. И то ще бъде невъзпитано тогава, а ти нима сега си възпитан. Но не забравяй, ти, а не то има съзнание. Та какво ни коства да изхвърлим найлона в кош или пък, ако няма такъв да го носим в себе си, докато стигнем до такъв. Да, точно това ТРЯБВА да направим. Дори това е малко. ТРЯБВА да вдигнеш чуждия боклук от земята! Но това естествено е твърде обидно за теб, това накърнява твоето достойнство. ТИ ЧУВАШ ЛИ СЕ КАКВО ГОВОРИШ?!?!? Ти знаеш ли въобще какво е достойнство. Достойно ли е да убиваш, достойно ли е да рушиш, достойно ли е да си жесток и безчувствен. Погледни гниещия боклук, който си направил-това си ТИ, не образът в огледалото.

Прочети това, което ти предлагаме и което може да ти помогне да бъдеш човек, а не червей.

Водата е най-разпространеното вещество на Земята. Приблизително 80% от земната повърхност е заета от вода, но 97% от нея е в океаните и моретата. Тази вода е солена и неизползваема за човека. Допълнително 2% от водата на Земята е замръзнала и следователно също не може да бъде използвана от човека. Това означава, че от цялото количество вода на нашата планета 1% е достъпна за нас. Ние всички трябва да употребяваме тази вода за пиене, готвене, пране, напояване, скотовъдство, индустрия и пр.

ЗНАЕТЕ ЛИ ЧЕ...

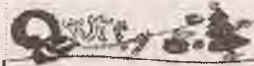
Едно четиричленно семейство изразходва приблизително 1,05 куб.т. вода дневно. Приблизителното разпределение е: 75%-в банята, тоалетна, душ, вана, 20% в миене и за пране, 5%-за пиене и готвене.

Ако кранчето на ваната ви изпуска 150мл вода на всеки 10 минути, а такава количество вода може да напълни една вана всяка седмица, то за 1г. от това кранче се губи толкова вода, колкото могат да се напълнят 52 вани. Ако не оставяте водата да тече, докато си миете зъбите, вие можете да спестите по 4л. вода всеки ден. В зависимост по колко пъти си ги миете, количеството се удвоява-8л за два пъти и т.н. Ако членовете на едно 4-членно семейство спират водата докато си мият зъбите, на година могат да спестят питейна вода, която е от съществено значение за живота на повече от 7000 души.

Загубите от един капещ кран могат да достигнат до 378л вода на седмица. При вземането на душ вие изразходвате от 95 до 195л вода.

ПЕСТЕТЕТЕ ВОДАТА И НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ, ЧЕ ТЯ Е ОГРАНИЧЕН РЕСУРС.

Маргарита и Христина XI а

Беше ни възложена задача, на нас – учениците от 10б клас – да дадем идеите си за това, как искаме да изглежда нашия град, как да го обновим и запазим, как да го доразвием и подобрим. Всъщност, идеи – много, но уви само идеи. И ако някой наистина вземе мнението ни за значимо, то ние бихме предложили това:

Ние, младите копнеем за чистота- чиста вода, чиста гора, чисти улици.

Анатоли се чувства несигурен за бъдещето си в нашия град. Той смята, че "младите хора трябва да повярват, че в Тетевен могат да живеят, работят и се развиват успешно". Данаил, Гергана, Десислава П. биха искали да се реализират в сферата на туризма. Ангел би желал след като завърши, да започне работа в града, но сам вижда, че няма къде. Той предлага да се инвестира в предприятията и в младите работоспособни хора. Веселка иска, когато отвори кранчето на чешмата- да тече вода, а не ръжда, тиня и какво ли не. Ирена иска по-често да излиза сред природата, без да вижда отпадъци навсякъде. Десислава М. желае, вместо да сменя три скучни кафенета- да може да отпочине или просто да постои в един малък парк. Може би ще ви се стори, че искаме много и ние реално съзнаваме, че това е така. Съзнаваме, че безработицата не може да дойде сама, а е следствие от някакви фактори; съзнаваме, че парк не можем да имаме още утре; съзнаваме, че туризмът не може да стане интензивен още през следващия сезон; съзнаваме, че мръсотията зависи и от нас; съзнаваме, че започваме да се осъзнаваме и се надяваме, че няма да бъдем сами.

Гергана Хб

Снежен балет

Снегът покрива къщата,
студът покрива земята, а от
небето падат снежинки,
преоблечени като балеринки.

Снежната фея
ходи по замръзналата алея
и командва всички снежинки,
всички снежинки, с бели
пелеринки.

Леко слънцето се показва
и на децата казва:
- Вижте балета чудесен,
който за Вас ще е лесен.

Изведнъж всичко млъква,
цветните лампи светват,
завесата се отдръпва
и почва балетът.

Въртят се малките снежинки,
включват се и децата.
- Ах, какви балеринки
участват в играта!

Лора VIg

Коледа

Ето, Коледа е тука
вече на вратата чука.
Събуди се бре, човече,
да посрещнеш Коледата
вече и лице със сняг измий.
Ела да видиш ти сега,
колко весели деца,
от зори до мрак,
се пързаят на шейните,
пак и пак,
коледните песни пеят,
от зори до мрак се смеят.

Маринела Генкова VIIIa

Александра IXa

Бесепя
Воледа

Коледа

*Коледа дойде
с песен на камбани.
Всички градове
спят под снежните юргани.*

*Сняг вали...
В белоснежна мъгла
се вижда
малка сребърна шейна.*

*Спят в нощта
куп деца,
мислят си за сутринта -
за безброй подаръци
под тяхната елха.*

Лора VIg

ЧНГ
2001

Надежда и Валя IXa

Иисус Христос

Тази вечер Иисус се роди
и с надежда ни дари,
с радост, весели блага,
с мир и дълги времена.
Дари ни с прелестна елха
и с Витлеемската звезда.

Лора VIg

Вергиния IXa

Гълъб и гълъбица

Вечер тиха и омайна...
Над полянката незнайна,
ГЪЛЪБ- бял се появи,
целият сияй - блесту!

Как се взира във клонака...
той навярно нещо чака!
Погледът му виж - гори,
в клонче нещичко гържи!

А от близката горица
се показва пъстра птица...
И към светлата луна,
в миг обръща тя глава.

“Туй е мойта ГЪЛЪБИЦА!
туй е моята ЗОРНИЦА!”
Маха гълъбът с крила:
“Виж! - аз нося ти зрънца!”

Казва той на своята мила.
Тя, очи във него впила
със разбито сърчице,
пита нежно- “НАКЪДЕ?”

“Хай да литнеме там-горе
из далечните простори,
гдето няма хора-зли...
Там-при светлите звезди!”

Ани Лачева VI a

Какво го очаква Дядо Коледа? Опит за интервю с XI а клас

Ако имаше дядо Коледа, какво би си пожелал за подарък?

Г-н Христо Христов- един пергел и един триъгълник.

Боби XIа - жълт мерцедес. Лачо XIа-да се преместя в друг клас.

Цочо XIа - Ако има и е възможно да го видя, аз например не вярвам на такива приказки за дядо Коледа ,но на очите си вярвам.....Ако има ще се опитам да станем много гъсти с него и всяка година искам да ми подарява супер големи подаръци-едно BMW като за начало.Но ако съществува ще си пожелаая да не бъде брагат като дядо Коледа,рогат като елените,нисък като джуджетата и бледолик като Снежанка.

Диана XIа-да отида на екскурзия,ама някъде в топлиите страни-за десет дена..

Вашите Коледни Поздрави

Г-н Христо Христов -Най-обичам учениците от класа си ,затова тях поздравявам и им пожелавам много успехи и весело прекарване на Слънчев бряг.

Йото - Специален поздрав за Тина -да е жива и здрава и все така умна в смисъл със задачи ,такива работи и да ми дава и занаят да преписвам на класни и контролни,защото иначе сигурно ще остана на матура по математика.И все такива хубави есета да пише.Поздравявам и госпожа Дилкова-да е жива и здрава и все така усмихната.**Боби** - Пожелавам на Генко да порасне по-голям. **Цочо** - Поздравявам всички човечи на този свят с много любов,много хубави преживяни дни и много учене-продължавайте да учите.**Диана** - Пожелавам на най-добрите ми приятели от моя клас да имат много късмет,защото сега завършваме и всеки се нуждае от късмет.Поздравявам и екипа на вестника и специално интервюиращата-Тина. **Лачо** -Пожелавам на Косата да му окапят перата и на Лигата да не се плюе по брадата.**Христина** - Пожелавам на Маргарита дядо Коледа да и подари няколко плантации от..... лайка,мента ,маточина и валериана.И да помага на ближния си в нужда(значи на мен),като му предоставя за ползване част от имота си.Хубаво е да се помага на ближния от сърце в трудни моменти.Освен това хубаво ще е дядо Коледа да и донесе и някоя друга усмирителна риза,и както е казано в Библията,ако имаш две (усмирителни) ризи дай едната на ближния си.(моля,не мога да спя нощем,тък и хората нещо ме оббяват-защо ли?)

Събирач на Коледни поздрави- Христина XIа

"ВРЯВА И БЕЗУМСТВО" В ПЕЪТЪК-ВЕЧЕР

След като един ден Цочо и Диана направиха нечуван оборот на (заведението се пази в тайна)решиха , че в тях са се вселили душиите на тримата мускетари (душиата на третия откриха затворена в бутилката,която цял ден целуваха и сега отново помъкнаха за кураж).Въоръжиха се с рапири и мускети и притиснаха учениците от XIа клас,за да уловят нощните им емоции. Трудно,но войнствено успяха да зададат въпросите:

1. Очаквате ли с нетърпение уикенда ?Защо?

Боби XIа - Наистина учебните дни в градчето са скучни . С настъпването на уикенда се събирам с приятна компания и адреналинът ми рязко се повишава . След това веселбата завършва с яко размазване и стоене в ограничения брой нощни заведения . Но за съжеление такива са възможностите на град Тетевен .

2. Каква ви е представата за един хубав купон ?

Генко(Мезето) XIа - То е приятна компания , доста алкохол , поне два резервни сервиза с чаши . За предпочитане е стаята да не е много обзаведена и да няма килими , за да мога да се въргаям полугол с тигрови прашки по студения под. Хубаво е да има камера или фотоапарат, за да се улови момента . Така за мен партито е великолепно.

3. Опитвали ли сте се да не бъдете естествени

Цочо (Лигата) XIа - Един път се опитах да подражавам на Леонардо Ди Каприо, но моите фенки мигновено се разпръснаха , разочаровани от загубата на свършения мъж.

4. Напиваш ли се просто по навик преди дискотеката, за да не ти пука от наглите и убиващи настроението погледи на останалите ?

Цветослава XIа - Напивам се, защото и аз съм човек . все пак , и то от Тетевен . Какво очаквате – да нямам грехове , точно пък аз ?? То и това е включено като забрана в Библията , а аз съм решила да поставям рекорд , като наруша всички заповеди .

5. Кое е първото нещо , което си помисляш като отидеш в дискотеката и си без компания ?

Маргарита XIа - Зависи колко хора има . Ако са много просто си казвам "Е , супер" и отивам при някоя групичка . Ако няма никой си мисля "Тъпо" и си излизам. Цочо XIа- В първия момент се чувствам депресирани и ми е кофти ,изчаквам да дойде някоя позната мутра и да развихрим купона със слонска доза водка . И после всичко си идва от само себе си .

Две седмици в Крагуевац

Проведох два часа като на сън, сигурно съм говорил на децата всевъзможни небивалици, или пък въобще не съм им говорил?!? Не знам, не помня. Не помня и как съм стигнал до кабинета на директора, когато след втория час ми казаха, че ме вика. Помня само, че щях да припадна пред вратата. Когато влязох, секретарката и директорът започнаха да се суят около мен, сложиха ме да седна. Какво ми било, бил съм бял като платно. Щяха да викат лекаря, но аз се посъвзех малко и се съпротивих. Казах, че само нещо така ми се завило свят, анемичен съм бил, често ми се случвало. Поисках само чаша вода. Когато я изпих, видях, че ме гледат твърде разтревожено, а и наоколо нямаше униформени. В стаята бяхме само тримата - явно се бях излъгал в предположението си за гонения срещу мен. Погледахме се около петнадесет минути един друг, а после, когато директора се увери, че няма да припадам ми заговори:

-Вижте какво Петрович, извиках ви тук защото реших, че една малка почивка от учебните занятия ще ви се отрази добре, а сега, когато ви виждам в такова състояние, си мисля, че изведнъж в мен се е обадила пророческа дарба. Наистина изглеждате преуморен, една малка отпуска ще ви посъвземе.

-Но аз си взех отпуската миналия месец, защо ще ми давате нова, колегите ще се сърдят - измрънках аз, отчаян и изненадан едновременно.

-Не се притеснявайте за колегите, недейте, аз ще им обясня. Но какво е това Петрович?!? За пръв път ми се случва някой да не си иска отпуската, която му дават, особено пък вие сега, когато сте толкова преуморен.

-Но аз не съм, вижте, просто не искам да подхранвам раздори в колектива, а и не виждам с какво съм я заслужил тази отпуска.

- Нищо няма да подхранвате, за това не се притеснявайте, аз ще се погрижа, а за това че не сте я заслужили се лъжете, аз знам много добре колко сте я заслужили. Всъщност тази отпуска не е пълна, от нея два дни пак ще сте на работа, защото ще трябва да направите една услуга на училището, а останалите 12 дни ги оползотворявайте както си решите.

-Но каква услуга? - попитах аз.

-Ммммда, една малка услуга. Ще идете до Крагуевац с едно писмо за едно училище там, да знаете много е важно. Мисля, че вие сте най-подходящ за това. Не, не се противете, дори имате роднини там, проверих, ще може да ги посетите. Виждате за всичко съм помислил. Мила, дайте писмото - обърна се към секретарката. Мила отвори един шкаф над главата си и се удари с вратата по челото. Изписка и взе да разтрива удареното място. Подаде листа, който беше извадила на директора. Той я гледаше учудено.

-Добре ли си - попита - ама какво ви става на всички днес?

След това се обърна към мен: "Ето това писмо ще занесеш на господин Пърдич, той е директора. Ето ти и адреса." - и ми подаде и друго сгънато листче. "Заминаваш утре, ще занесеш писмото, а след това можеш да останеш малко и при роднините си. Прави каквото искаш, нали ти казах, но след като занесеш писмото". Погледът му беше категоричен, нямаше смисъл да споря, пък и да не беше категоричен пак нямаше да има смисъл.

Тръгнах за Крагуевац на следващата сутрин, като по пътя изпадах в редуващи се нервни състояния, много ми беше притеснено. А нали след като никой не ме разпитва и арестува трябваше да съм се успокоил поне малко, каква ти логика в обърканата ми чувствителност "Защо ме пращат мен и то след като Милодраг изчезна? Защо ще си почивам след това. Защо ме бяха проверили, знаеха, че имам роднини в Крагуевац. Каза да ги посетя. Защо? Явно има нещо предвид. Какво е това писмо - не трябваше да го отварям - и какъв е този Пърдич, на който трябваше да го нося - това име е невъзможно". Такива мисли и въпроси ме измъчваха през целия път. Отивах със служебната кола и трябваше да внимавам, затова карах бавно. Дългото пътуване ме измъчи още повече.

Преди да навлезеш в града има една малка горичка. Там често ходехме с братовчед ми като деца да си играем. Когато я наближих, намалих и отбих. Сега е есен и тя е много хубава, обичам да гледам нападали листа по земята през есента. Спрях колата. Излязох. Поразтъпках се малко. Беше съвсем тихо, чуваше се само хрущенето на изсъхналите листа под краката ми. Студеният въздух ме поосвежи, поуспокоих се. Спрях да мисля за момент какво ли ще ми се случи в Крагуевац. Поставях така, докато не се вкочених от студ. Влязох в колата, вътре беше по-топло. Запалих цигара. Изведнъж директорът, другият директор - Пърдич, Милодраг, секретарката, съдружението, писанията ми всичко отново нахлу в главата ми. Извадих тефтера си и реших да напиша всичко, което ми се случи. Когато нещо силно ме притеснява го записвам и така ми олеква. Нещо като изповед, нали разбирате, много хора го правят. Писах доста време, не знам колко точно.

В момента седя в колата и продължавам да пиша. Отворих прозореца, за да излиза дима от цигарата ми. Студеният въздух превърна кожата на лицето ми в жилава гума. Трудно си мърдам пръстите. Навън е тихо и шарено от пожълтелите и почервенелите листа. И студено. Току-що написах изречението "Сега е есен и тя е много хубава, обичам да гледам нападали листа по земята през есента.". Много е простичко, не е изтънчено, пластично, знаете някои хора какви магии правят с думите. Не знам защо, но ми оказва някакво силно влияние. Спрях да пиша, за да се насладя на ефекта му. Препрочетох го няколко пъти. След това прочетох целия разказ, който бях написал - същия, който и вие прочетохте. Поуспокоих се. (продължава в следващия брой).

Хрустина Хля

Геймър - time

Нещата от живота

KISS

psycho circus

THE NIGHTMARE CHILD

Това е игра за любителите на "Mortal kombat", "Alone in the Dark" и "Devil inside". Ако някой не е чувал за трите игри и не знае какво е общото между тях ще ви кажа: това са кървищата, хвърчащите крайници, изроди и чудовища. Но "Kiss" е не просто horror/action, а съкаш всички ужаси са най-противните и извратени идеи на човешкото съзнание.

Историята: Смята се, че Антихристът на всеки 1000 години се появява в нашия свят и се опитва да го завладее. Земята е пълна със създанията на Сатаната и ти, приятелю, ще трябва да я прочистиш.

Главните герои, измежду които можеш да избираш, са членовите на групата "KISS". Те представляват полубогове, чиито сили били изсмукани от "Кошмарното дете" (това е пог заглавието на играта). В играта съществуват четири огромни свята: огненият, водният, земният и въздушният. Това са едва първите нива. За всеки от героите има специален свят (Star Beager-светът на Водата, Celestial-светът на Въздуха, Demon-светът на Огъня, Beast King-Светът на земята). В играта има голямо разнообразие на врагове. Един от най-страховитите загове е Archiclowн, пристигащ на орди от по хиляди. Наподобява разгневен клоун, който излежда наистина страховито. Придвижва се на петте си паешки крака. Любителите на мелета и непрестанен кървав дъжд ще са максимално удовлетворени. Отвсякъде се сипят врагове, а вашата цел е да се измъкнете невредим, като очистите максимален брой от "лошите". **Арсеналът** включва както мечове и брадви, така и скорострелни и "противотанкови пуцакки". Особеност са Артефактите: рицарски ръкавици, ботуши, колан, ризница, нараменници и едана маска, която ви дава допълнителни способности и удвоява точките ви.

P.S. Играта не се препоръчва на хора със слаби сърца и лабилна психика

P.S. За огромно съжаление на геймърите в Тетевен тази игра все още не се е появила тук и едва ли ще се появи. Тукашните клубове залагат на мултиплейърните игри като QuakeII, QuakeIII, StarCraft и др. Индивидуалните игри не са толкова известни за собствениците на компютърните ни зали. Игри като Tomb Raider, Heavy Metal, Blair Witch и Soul River II няма скоро да се появят в нашите клубове. От това губят само геймърите, на които им е писнало от това да се съревновават с други като тях. Томи и Николой X6

КОГАТО ГУБИШ....

.....и, когато си такъв като мен и не можеш. А е хубаво да се научим. Защото боли. Винаги боли. Без значение дали губиш на покер или човека до себе си. Винаги ще те боли, ако не си се научил как да загубиш.

И не се опитвам да се правя на вашия училищен гид в нещата от живота-просто искам и аз да се науча. Защото то си било цяло изкуство... А ние - българите още не го владеем. Я си задайте въпроса по колко неща на ден губите от себе си? А колко печелите? Аз за себе си си правя една равностметка..., но всеки за него си. И като почнем от родителите, гаджето, приятелите, парите -себе си?! Пак стигаме до Аз-а. Смешно ми е като си представя как точно на тази възраст много малко хора успяват да губят по - добрия начин - с вирнато носле и спокойна душа. Ами ако губиш нещо ценно-любовта например?! Пак боли. А играта се играе до край, защото иначе си загубил още преди да започнеш. Всичко е борба. И борбата е всичко. Край НЯМА: Ще се изкажа жато някой философ: Краят е началото на нещо ново! Но трябва да си с твърд характер, иначе не става. Ще те тъпчат и мачкат и пак ще те тъпчат и пак ще те мачкат. Докато не разбереш, че вече няма какво да губиш и ще ти е гадно...

Другата крайност е пък смешна. Борбата ти става като фикс идея. Всичко трябва да е спечелено, всичко трябва да е твое. Докато в един момент не осъзнаеш, че това, за което се бориш просто вече не съществува или никога не го е имало. Тогава е истинският ужас-тогава рухваш. А човек трябва да се бори. Първо за себе си и след това за другите. Загубата винаги ще е налице. Нещата вече са изживяни и остава само болката от загубата, и ако си такъв като мен и не можеш да приемеш краха, то тогава тя те дамгосва. И остава само едно парещо чувство. само то. но за цял живот. И трупаш омраза-към родителите, даскалите, приятелите и ...себе си. Ето защо трябва да се научим. Да губим, но да знаем какво и как. Защото обществото не признава падналите, то си е като някакъв естествен закон на природата - оцеляват само по- добрите. Единици, но по- добри. И тъй като загубата е нещо непреодолимо, то по- добре да се научим как да живеем с нея. С нея и болката.

И стига сме се оправдавали с това, че градът е малък, че няма какво да се прави. Та, мерейки улиците по цял ден и ходейки от кафе в кафе, знаете ли по колко време губим?! Но причината не може да е в нас, нали, все някой друг трябва да е виновен. Губим от собствения си потенциал, а си мечтаем да се махнем оттук. Така няма да стане: или ще се научим, или ще следваме примера на Пена Миндева и Палъо Мръсния.

ХИ-ХИ-ХИ..... Представяте ли си?

Кремена ХПа

КОЛЕДЕН ТЕСТ

Коледата-невъзможна

Тиха, свята нощ-навън танкуват снежинки и бродят мъртвопияни коледарчета. Какво пък толкова му намират на всичко това? Вие как мислите?

1 Какво е за вас Коледа?

А-Семеен празник. Тогава винаги съм заедно със семейството си. Толкова е мило!

Б-Повод да се напия.

В-Повод да се наям много и да се напия много. Абе всичко по много. Все пак нали е Коледа-какво друго да правя?

2 Какво прави миналата Коледа?

А-Пяхме коледни песни с цялото семейство. разказвахме си отминали истории....Прекарахме просто чудесно!

Б-Ами кво- пих!

В-От толкова ядене и пиене. особено пиене. нищо не помня, освен, че на другия ден се събудих в непознат дом.

3 Къде криеш коледните подаръци?

А-Под елхата-много е вълнуващо!

Б-Със затаен дъх се мъча да ги напъхам в някакви окачени над калорифера мръсни чорапи.

В-Подаръци ли? Абе, взимаме няколко кашона пиене и се опитваме да ги скрием от Гошо, поне до Коледа, щото той ако ги намери- не се удържа.

4 Какво мислиш за дядо Коледа?

А-Това е най-добродушният и мил човек.

Б-Аз не мисля.

В-Мисля, че е дебел и тъп старчок, който се смее просташки.

5 Какво мислиш за Снежанка?

А-Нежна и мила млада жена, която помага на дядо Коледа в раздаването на подаръците.

Б-Виж отговора на въпрос №4.

В-Нимфоманка. Все пак живее със седем джуджета и един разгонен старец. Простена му е на момчето.

6 Какво предпочиташ да пиеш в Коледната нощ?

А-Цялото семейство прием по малко шампанско-колкото за един гост.

Б-Твърдо водка.

В-Веднага от двете си забърквам коктейл "Северно сияние". След няколко такива започвам да виждам бели мечки

Екипът на вестника поздравява
учителите Стрелци и Козирози.

Те са:

Димчо Диков - 5. 12.

Антоанета Мирянова - 8. 12.

Диана Иванова - 8. 12.

Мариана Дилкова - 23. 12.

Румяна Човканска - 23. 12.

Йорданка Маринова - 27. 12.

Калинка Ангелова - 7. 01.

Димитър Димитров - 10. 01.

Йонка Николова - 15. 01.

Младен Маринов - 15. 01.

Ирена Цонева - 20. 01.

Владимир Димитров - 20. 01.

Снежана Христова - 21. 01.

На Стрелците пожелаваме да им е течен мерникът (даже фолк-звездата Никол възпява жените от зодията в парчето "Жена съм, аз, Стрелец"). А посланието ни към Козирозите е безмълвие като едноименния български филм...Нали се сещате.

БУКВОСЛОВИЦА

Изнесените в страни гуми се съдържат в мрежата от букви. Открийте ги като ги заграждате по хоризонтала, вертикала и диагонала в прав или обратен ред.

А	В	И	Л	О	М	Х	Ф
Х	Т	Е	М	Е	Р	А	Д
У	В	Л	Е	Е	Р	К	И
М	Р	Б	Б	М	Ч	А	Р
Г	А	Е	Л	О	Л	О	С
Л	Т	Б	Е	Л	Т	О	О
Ч	А	Е	Д	А	А	Л	Л
Х	А	Ш	О	Л	Н	У	Ж
И	Ж	С	М	С	Ц	Д	С
Р	Е	З	К	А	Т	М	В
А	Ф	У	Н	И	Я	Е	Р
В	О	И	В	Л	Ф	У	

БЕБЕ;
ВАР;ВИНО;
ВРАТА; ДУЛО;
АЕВ; ЛОС;
МОДЕЛ;
МОЛИВ;
МУХА; РЕЗКА;
РИД;
СААЛОМ; СОЛ;
ТАНЦ; ТЕМЕ;
ФАР; ФУНИЯ;
ХРЕБЕТ; ЧАР;
ЧАС; ШАЛ

Калина VIII б

7 Какво смяташ да правиш тази Коледа?

А-същото като миналата.

Б-същото като миналата

В-същото като миналата

Ако вашите отговори са предимно А, то вие или сте на около 40 1/2 години, или сте омъжена/ женен, или сте някакъв мутант. Без повече коментар.

Ако вашите отговори са предимно Б, то вие сте алкохолик. Сигурно ви е тежко да го приемете, но ще е най-добре да се обърнете към специалист и да вземете мерки в най-скоро време, защото в противен случай може и да не доживеете до другата Коледа. Успех.

Ако вашите отговори са предимно В, то вие сте истинско бедствие за обществото. По цял ден ядете и пиете, а когато не правите тези неща(което се случва не повече от няколко минути в денонощието, когато изтичвате до магазина, за още ядене и пиене), вие не можете да понасяте хората около вас (да не говорим, че мразите дядо Коледа). Добре ще е да отидете на психиатър и заедно да решите проблемите си (особено наблегнете на проблема с белите мечки).

Маргарита XIa

Редакционен екип:

Авторски текстове за този брой
подготвиха:

Кремена - XII "а"; Христина - XI "а"; Маргарита - XI "а"; Ваня и Калина VIII б; Гергана X б; Томи и Николай X б, Мария VII д, Пчо и Диана XIa

Дизайн и компютърна обработка:

Валентина Минковска;
Лазар Тихомиров Лазаров

Владимир Димитров

Редактори:

Наталия Цанева;
Маринела Маркова.

Производствени мениджъри:

Валентина Минковска;
Маринела Маркова.

Редакционният екип е отворен за нови членове.

Адрес: ул "Кардан" 14
Тел.: 23-89